

Bilag til Bet. o. Lovf. om overordentlig Indkomst- og Formueskat til Staten.

Loven af 1916 lader staa aabent, og som — efter den Praksis, Skattemyndighederne følger — afføder endnu større Urimeligheder. Dette Forhold er Kapitaludvidelser, foretagne forinden Krigen, i den Periode, paa Grundlag af hvilken Merindkomsten beregnes.

Jeg skal illustrere Forholdet ved et praktisk Eksempel.

Et Selskab stiftes i 1912 med en Aktiekapital af 50,000 Kr. og har i dette Aar en skattepligtig Indtægt af 20 pCt. — 10,000 Kr.

I 1913 udvides Aktiekapitalen til 200,000 Kr., og Indtægten er atter 20 pCt. — 40,000 Kr.

I et af de paafølgende Krigsaar stiger Indtægten, stadig med samme Aktiekapital, til 21 pCt. — 42,000 Kr.

Som Følge af denne ene Procents Stigning i Indtægten er Selskabet nu ifaldet Merindkomstskat, og hertil er intet at sige, men Spørgsmaalet bliver nu, hvorledes denne Merindtægtsskat beregnes.

Hvis Indtægten kun havde været 20 pCt. — 40,000 Kr., skulde ingen Merindtægtsskat have været svaret, og saavel den naturlige og rimelige Betragtning som Lovens egen Tanke med Skatten vilde derfor tilsige, at Merindtægten beregnes til 2,000 Kr.

Skattemyndighederne har imidlertid hævdet, at Merindtægten i dette Tilfælde skal beregnes paa Grundlag af de absolutte Indtægter, saaledes at Gennemsnittet for 1912 og 1913 bliver 25,000 Kr. og Merindtægten derfor 17,000 Kr. Da Skatten udgør 20 pCt., vilde den herefter blive at svare med 5,000 Kr., saaledes at den faktiske Merindtægt af 2,000 Kr. ikke blot opsluges, men endog kommer til at koste Selskabet yderligere 3,000 Kr.

Det kunde synes nærliggende at henvise dette Spørgsmaal til Finansministerens Afgørelse i Henhold til Lovforslagets § 3, sidste Stykke. Da denne Bestemmelse imidlertid ikke giver Finansministeren nogen selvstændig Bestemmelsesret, men kun overlader Fortolkningen af Tvivlstilfælde til ham, vilde en saadan Henvisning kun være fyldestgørende, hvis Lovforslaget stillede Finansministeren frit, saaledes at han kunde lade Billighed være bestemmende for sin Fortolkning. Men saaledes er Forholdet ikke. Hvor Lovforslaget taler om den Merindkomst, der er Genstand for Beskatning, har det stadig den absolutte Merindtægt for Øje, ligesom det jo ogsaa udtrykkelig abstraherer fra Kapitaludvidelser efter Krigen, og der er hermed givet Fortolkningsmomenter, som vil gøre det meget vanskeligt for Finansministeren at underkende Skattemyndighedernes Afgørelse, og som med en vis formel Ret gør Tilfældet „utvivlsomt“.

Jeg tillader mig derfor intrængende at henstille til Deres velvillige Overvejelse, at der i selve Lovforslaget optages en Bestemmelse, der forebygger den her paapegede Urimelighed, hvilket kunde ske ved, at der i Lovforslagets § 3 som nyt 4de Stykke indføres:

„Hvis Selskabets eller Foreningens Aktie- eller Andelskapital er blevet forøget i noget af de Regnskabsaar, der ligger til Grund for Skatteansættelserne i Skatteaarene 1912—13, 1913—14 eller 1914—15, bliver Gennemsnitsindtægten at beregne under Hensyn hertil.“

Hvis en saadan Bestemmelse indføres, vil et Mellemtilfælde som det, der fremdrages i det Folketingsbetænkningen vedføjede Andragende fra United Export Co. — Kapitaludvidelse i 1914, men inden 1. August — med Tryghed kunne henvises til Finansministerens Afgørelse.

Medens Lovforslagets Stilling med Hensyn til Kapitaludvidelser efter Krigen formentlig er dikteret af Hensyn til Frygt for Skatteflugt ved Udvandring af Aktiekapitalen og af Hensyn til den finansielle Betydning af disse Kapitaludvidelser, kan ingen af disse Hensyn gøres gældende ved Kapitaludvidelser i Gennemsnitsperioden før Krigen. Den finansielle Betydning af, at disse tages i Betragtning, kan efter Sagens Natur kun være ringe, og det drejer sig tilmed — saa vidt mig bekendt — kun om enkelte, overvejende mindre Selskaber; men den Uretfærdighed, der begaas overfor dem i det heromhandlede Tilfælde, føles saa meget stærkere af dem, fordi Kapitaludvidelsen for deres